

“मीठे बच्चे- शून्य अवस्था अर्थात् अशरीरी बन्ने समय अहिले हो, यसै अवस्थामा रहने अभ्यास गर।”

प्रश्न:- सबैभन्दा उच्च लक्ष्य कुनचाहिँ हो, त्यसको प्राप्ति कसरी हुन्छ?

उत्तर:- सम्पूर्ण पवित्र बन्नु, यही उच्च लक्ष्य हो। कर्मेन्द्रियहरूमा अलिकति पनि चञ्चलता नआओस् तब सम्पूर्ण पवित्र आत्मा बन्न सकिन्छ। जब यस्तो अवस्था हुन्छ तब विश्वको बादशाही मिल्न सक्छ। गायन पनि छ- चढे तो चाखे... अर्थात् राजाहरूका राजा बन्छौ, नत्र प्रजा। अब जाँच गर- मेरो वृत्ति कस्तो छ? कुनै भूल त हुँदैन?

ओम् शान्ति। आत्म-अभिमानि भएर बस्नुपर्छ। बाबाले बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ, आफूलाई आत्मा सम्झ। बाबा अलराउण्डर (दादी)सँग सोध्नुहुन्छ- सत्ययुगमा आत्म-अभिमानि हुन्छन् वा देह-अभिमानि? त्यहाँ त स्वतः आत्म-अभिमानि रहन्छन्, घरी-घरी याद गर्नु पर्ने आवश्यकता रहँदैन। हो, त्यहाँ सम्झन्छन्- अब यो शरीर बढो भयो, यसलाई छोडेर अर्को नयाँ लिनु छ। जसरी सर्पको उदाहरण छ, त्यस्तै आत्मा पनि यो पुरानो शरीर छोडेर नयाँ लिन्छ। भगवानले उदाहरण दिएर सम्झाउनु हुन्छ। तिमीले सबै मनुष्यहरूलाई ज्ञानको भूँ-भूँ गरेर आफू समान ज्ञानवान बनाउनु छ। जसबाट स्वर्गको निर्विकारी देवता बन्नु। उच्च भन्दा उच्च पढाइ हो मनुष्यबाट देवता बनाउनु। गायन पनि छ- मनुष्य को देवता किये... कसले गर्यो? देवताहरूले गरेनन्। भगवानले नै मनुष्यहरूलाई देवता बनाउनु हुन्छ। अरूले यी कुरालाई जानेका छैनन्। तिमीहरूसँग सबै ठाउँमा सोध्छन्- तपाईंको लक्ष्य-उद्देश्य के हो? त्यसैले किन लक्ष्य-उद्देश्य लिखित सानो पर्चा नछापने? कसैले सोधे भने उनलाई पर्चा देऊ जसबाट बुझ्नु। बाबाले धेरै राम्रोसँग सम्झाउनु भएको छ- यस समय यो कलियुगी पतित दुनियाँ हो जसमा महान् अपरमअपार दुःख छ। अब हामी मनुष्यहरूलाई सत्ययुगी पावन महान् सुखधाममा लिएर जाने सेवा गरिरहेका छौं वा मार्ग बताउँछौं। यस्तो होइन हामी अद्वैत ज्ञान दिन्छौं। उनीहरूले शास्त्रको ज्ञानलाई अद्वैत ज्ञान सम्झन्छन्। वास्तवमा त्यो कुनै अद्वैत ज्ञान नै होइन। अद्वैत ज्ञान लेख्नु पनि गलत हो। मनुष्यहरूलाई स्पष्टसँग बताउनु पर्छ, यस्तो लिखित पर्चा छापिएको होस् जसलाई पढेर छिट्टै बुझ्न सक्नु, यिनको उद्देश्य के हो? कलियुगी भ्रष्टाचारी मनुष्यहरूलाई हामी अपार दुःखबाट निकालेर सत्ययुगी पवित्र श्रेष्ठाचारी अपार सुखको दुनियाँमा लिएर जान्छौं। बाबाले यस्तो निबन्ध बच्चाहरूलाई दिनु हुन्छ। यसरी स्पष्टसँग लेख्नुपर्छ। सबै स्थानमा यस्तो तिम्रो लिखित सामग्री राखिएको होस्, तुरुन्त त्यो निकालेर दिनुपर्छ तब बुझ्ने छन् हामी त दुःखधाममा छौं। फोहरमा परेका छौं। मनुष्य कसैले कहाँ सम्झन्छन् र, हामी कलियुगी पतित, दुःखधामका मनुष्य हौं भनेर। उहाँले हामीलाई अपार सुखमा लिएर जानु हुन्छ। त्यसैले यस्तो एउटा राम्रो पर्चा बनाउनु छ। जसरी बाबाले पनि छपाउनु भएको थियो- सत्ययुगी हो वा कलियुगी? तर मनुष्यले कहाँ बुझ्छन् र! रत्नहरूलाई पनि पत्थर सम्झेर फालिदिन्छन्। यो हो ज्ञान रत्न। उनीहरूले सम्झन्छन् शास्त्रमा रत्न छ। तिमी स्पष्ट गरेर यस्तो भन जसले गर्दा बुझ्नु यहाँ त अपार दुःख छ। दुःखको पनि लिस्ट होस्, कम्तीमा १०१ त अवश्य हुनुपर्छ। यस दुःखधाममा अपार दुःख छ, यो सबै लेख, सारा लिस्ट निकाल। अर्कोतर्फ फेरि अपार सुख छ, त्यहाँ दुःखको नाम हुँदैन। हामीले त्यो राज्य अथवा सुखधाम स्थापना गरिरहेका छौं जसलाई सुनेर छिट्टै मनुष्यहरूको मुख बन्द होस्। यो कसैले कहाँ सम्झन्छन् र, यस समय दुःखधाम हो, यसलाई त उनीहरू स्वर्ग सम्झेर बसेका छन्। ठूला-ठूला महल, नयाँ-नयाँ मन्दिर आदि बनाउँदै रहन्छन्, यी सबै खतम भएर जान्छन्- यो कहाँ जानेका छन् र। पैसा त उनीहरूलाई धेरै मिल्छ, घुसको। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- यो सबै हो मायाको, विज्ञानको घमण्ड। मोटर, हवाईजहाज आदि यी सबै मायाका प्रदर्शन हुन्। यो पनि काइदा छ- जब बाबाले स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ तब मायाले पनि आफ्नो शो देखाउँछ, यसलाई भनिन्छ मायाको पम्प।

अहिले तिमी बच्चाहरूले सारा विश्वमा शान्ति स्थापना गरिरहेका छौ। यदि मायाको कहीं प्रवेशता भयो भने बच्चाहरूलाई मन खान्छ। जब कोही कसैको नाम-रूपमा फुँस्छन्, बाबाले सम्झाउनु हुन्छ- यो अपराध (क्रिमिनलाइज) हो। कलियुगमा छ भ्रष्टाचार (क्रिमिनलाइजेशन)। सत्ययुगमा हुन्छन् सदाचार (सिविलाइजेशन)। यी देवताहरूको अगाडि सबैले शिर झुकाउँछन्, हजुर निर्विकारी हामी विकारी। त्यसैले बाबा

भन्नुहुन्छ- हरेकले आफ्नो अवस्थालाई हेर। ठूला-ठूला राम्रा महारथीले पनि आफूलाई हेरुन्- मेरो बद्धि कसैको नाम-रूपमा त जाँदैन? फलानी धेरै राम्री छ, यो गरौं- केही मनमा आउँछ? यहाँ पावन कोही पनि छैनन्। ती त बिल्कुल जो पास विद अनर, ८ रत्न हुन्छन्, उनीहरू नै पावन हुन सक्छन्। १०८ पनि होइनन्। अलिकति पनि चलायमान नहोस्, धेरै मुश्किल छ। कोही विरलै यस्ता छन्। आँखाले केही न केही धोका अवश्य दिन्छ। त्यसैले ड्रामाले छिट्टै कसैलाई पावन बनाउँदैन। धेरै पुरुषार्थ गरेर आफ्नो जाँच गर्नु छ- कहीं मेरो आँखाले धोका त दिँदैन? विश्वको मालिक बन्नु धेरै उच्च लक्ष्य हो। चढे तो चाखे... अर्थात् राजाहरूका राजा बन्छन्, गिरे भने प्रजामा जान्छन्। आजकल त भन्छन्- विकारी जमाना छ। जतिसुकै ठूला व्यक्ति हुन्, रानीलाई पनि मनमा डर रहन्छ, कतै कसैले मलाई उडाइ नदेओस्। हरेक मनुष्यमा अशान्ति छ। कोही-कोही बच्चाहरूले पनि कति अशान्ति फैलाउँछन्। तिमीले शान्ति स्थापना गरिरहेका छौ त्यसैले पहिला त स्वयं शान्तिमा रहने गर, अनि अरूमा पनि त्यो बल भरिन्छ। त्यहाँ त एकदम शान्तिको राज्य चल्यो। आँखा पवित्र बन्छन्। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- आफ्नो जाँच गर- आज म आत्माको वृत्ति कस्तो रह्यो? यसमा धेरै मेहनत छ। आफ्नो सम्हाल राख्नुपर्छ। बेहदका बाबालाई पनि सत्य कहिल्यै बताउँदैनन्। कदम-कदममा भूल भइरहन्छ। अलिकति पनि त्यस अपवित्र दृष्टिले हेरियो भने, भूल भयो, तुरुन्त नोट गर। १०-२० भूल त सधैं गर्छौ होला, जबसम्म अभूल बन्दैनौ। तर सत्य कसैले कहाँ बताउँछन् र! देह-अभिमानबाट केही न केही पाप त अवश्य हुन्छ। त्यसैले भित्र खाइरहन्छ। भूल कसलाई भनिन्छ? कतिले त यो पनि बुझ्दैनन्। जनावरले कहाँ बुझ्छन् र! तिमी पनि यस ज्ञान भन्दा पहिला बाँदर बुद्धि थियो। अब कोही ५० प्रतिशत, कोही १० प्रतिशत, कोही कति बदलिदै छन्। यी आँखा त धेरै धोका दिनेवाला छन्। सबैभन्दा तीव्र छन् आँखा।

बाबा भन्नुहुन्छ- तिमी आत्मा अशरीरी आएका थियो। शरीर थिएन। अहिले तिमीलाई थाहा छ र- अर्को कुनचाहिँ शरीर लिन्छु, कुन सम्बन्धमा जान्छु? थाहा हुँदैन। गर्भमा शान्तिमा रहन्छ। आत्मा बिल्कुल शान्त हुन्छ। जब शरीर ठूलो हुन्छ तब थाहा हुन्छ। तिमी यस्तो बनेर जानु छ। यो पुरानो शरीर छोडेर हामी जानु छ, फेरि जब शरीर लिन्छौ तब स्वर्गमा आफ्नो पार्ट बजाउँछौ। शून्य हुने अहिले समय हो। हुन त आत्मा संस्कार लिएर जान्छ, जब शरीर ठूलो हुन्छ तब संस्कार प्रकट हुन्छ। अहिले तिमी घरमा जान्छौ। त्यसैले पुरानो दुनियाँको, यस शरीरको भान उडाइदिनु छ। केही पनि याद नरहोस्। परहेज धेरै राख्नुपर्छ। जो भित्र हुन्छ त्यही बाहिर निस्कन्छ। शिव बाबाको भित्र पनि ज्ञान छ। मेरो पनि पार्ट छ। मेरो लागि नै भन्छन्- ज्ञानको सागर... महिमाको गायन छ, अर्थ केही पनि जानेका छैनन्। अहिले तिमीले अर्थ सहित जानेका छौ। बाँकी आत्माको बुद्धि यस्तो कौडी तुल्य हुन जान्छ। अहिले बाबा कति बुद्धिमान् बनाउनु हुन्छ। मनुष्यहरूसँग त करोड, पदम छ। यो मायाको पम्प हो नि। विज्ञानमा जो आफ्नो कामको चीज हुन्छ, त्यो त्यहाँ पनि हुन्छ। त्यो बनाउनेवाला त्यहाँ पनि जान्छन्। राजा त बन्दैनन्। यी मानिसहरू अन्त्यमा तिम्रो पासमा आउने छन्, फेरि अरूलाई पनि सिकाउँछन्। एक बाबासँग तिमीले कति धेरै सिक्छौ। एक बाबाले नै दुनियाँलाई केबाट के बनाइदिनु हुन्छ। आविष्कार सदा एउटाले निकाल्छ अनि फैलाउँछन्। बम बनाउने पनि पहिला एक थियो। सम्झे- यसबाट दुनियाँ विनाश हुन्छ। फेरि अरू बनाउँदै गए। त्यहाँ पनि विज्ञान चाहिन्छ नि। समय बाँकी छ। सिकेर होसियार हुन्छन्। बाबाको पहिचान मिल्यो फेरि स्वर्गमा आएर नोकर-चाकर बन्छन्। त्यहाँ सबै सुखको कुरा हुन्छ। जो सुखधाममा थियो त्यो फेरि हुन्छ। त्यहाँ कुनै रोग-दुःखको कुरा हुँदैन। यहाँ त अपरम्पार दुःख छ। त्यहाँ अपरम्पार सुख हुन्छ। अहिले हामी यो स्थापना गरिरहेका छौ। दुःख हर्ता, सुख कर्ता एक बाबा नै हुनुहुन्छ। पहिला त स्वयंको नै यस्तो अवस्था चाहिन्छ, केवल पण्डित्याँइ चल्दैन। एक पण्डितको कथा छ नि, भनियो- राम नाम भन्नाले पार हुन्छौ... यो यस समयको कुरा हो। तिमी बाबाको यादमा विषय सागरबाट क्षीरसागरमा जान्छौ। यहाँ तिमी बच्चाहरूको अवस्था धेरै राम्रो हुनुपर्छ। योगबल छैन, खराब दृष्टि छ भने उसको तीर लाग्न सक्दैन। आँखा पवित्र हुनुपर्छ। बाबाको यादमा रहेर कसैलाई ज्ञान दियो भने तीर लाग्छ। ज्ञान तरबारमा योगको धार हुनुपर्छ। ज्ञानबाट धनको कमाई हुन्छ। तागत हुन्छ यादको। धेरै बच्चाहरू त बिल्कुल याद गर्दैनन्, जानेका छैनन्। बाबा भन्नुहुन्छ- मनुष्यलाई सम्झाउनु छ, यो हो दुःखधाम, सत्ययुग हो सुखधाम। कलियुगमा सुखको नाम छैन। यदि छ भने पनि काग विष्टा समान छ। सत्ययुगमा त अपार सुख हुन्छ। मानिसहरूले अर्थ बुझ्दैनन्। मुक्तिको लागि नै मेहनत गर्छन्। जीवनमुक्तिलाई त कसैले जानेका छैनन्। त्यसैले ज्ञान पनि कसरी दिन सक्छन्। ती त आउँछन् नै रजोप्रधान समयमा, उनले फेरि राजयोग कसरी सिकाउँछन्? यहाँ त सुख छ काग विष्टा समान। राजयोगबाट के भएको थियो... यो पनि जानेका छैनन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो पनि सबै ड्रामा चलिरहेको छ। पत्रिकामा पनि तिम्रो निन्दा लेख्छन्, यो त

हुनु नै छ। अबलाहरू माथि किसिम-किसिमका अत्याचार आउँछन्। दुनियाँमा अनेक दुःख छ। अहिले कुनै सुख कहाँ छ र! हुन त धेरै ठूलो धनवान छ, बिमारी भयो, अन्धो भयो भने दुःख त हुन्छ नि। दुःखहरूको लिस्टमा सबै लेख। रावण राज्य कलियुगको अन्त्यमा यी सबै कुरा छन्। सत्ययुगमा दुःखको एउटा पनि कुरा हुँदैन। सत्ययुग त बितेर गयो नि। अहिले छ संगमयुग। बाबा पनि संगमयुगमा नै आउनु हुन्छ। अहिले तिमीलाई थाहा छ— ५ हजार वर्षमा हामी के-के जन्म लिन्छौं। कसरी सुखबाट फेरि दुःखमा आउँछौं। जसलाई सारा ज्ञान बुद्धिमा छ, धारणा छ उसले बुझ्न सक्छ। बाबाले तिमी बच्चाहरूको झोली भर्नुहुन्छ। गायन पनि छ— धन दिये धन ना खुटे। धन दान गर्दैनन् भने उनको पासमा मानौं छँदै छैन। फेरि मिल्दा पनि मिल्दैन। हिसाब छ नि! दिंदै दिंदैनन् भने कहाँबाट मिल्छ। वृद्धि कहाँबाट हुन्छ। यो सबै हो अविनाशी ज्ञान रत्न। नम्बरवार त हर कुरामा हुन्छन् नि। यो पनि तिम्रो रूहानी सेना हो। कोही आत्मा गएर उच्च पद पाउँछन्, कोही आत्मा प्रजा पद पाउँछन्। जसरी कल्प पहिला पाएको थियो। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे रूहानी बच्चाहरूप्रति नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार बापदादा अनि माता-पिताको दिलदेखि प्रेमभरी याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) आफ्नो सम्हाल गर्नको लागि कदम-कदममा जाँच गर्नु छ— (१) आज म आत्माको वृत्ति कस्तो रहयो? (२) आँखा शुद्ध रहयो? (३) देह-अभिमान वश कुनचाहिँ पाप भयो?

२) बुद्धिमा अविनाशी ज्ञान धन धारण गरेर फेरि दान गर्नु छ। ज्ञान तरबारमा यादको धार अवश्य लगाउनु छ।

वरदान:- संगमयुगको महत्वलाई जानेर हरेक समय विशेष अटेन्शन राख्ने हीरो पार्टधारी भव हरेक कर्म गर्दा सदा यही वरदान स्मृतिमा रहोस्— म हीरो पार्टधारी हुँ। त्यसपछि हरेक कर्म विशेष हुन्छ, हरेक सेकेन्ड, हरेक समय, हरेक संकल्प श्रेष्ठ हुन्छ। यस्तो भन्न सक्दैनौं— केवल ५ मिनेट त साधारण भयो। संगमयुगको ५ मिनेट पनि धेरै महत्वपूर्ण हुन्छ। ५ मिनेट ५ वर्ष भन्दा पनि धेरै हुन्छ। त्यसैले हरेक समय यति धेरै अटेन्शन रहोस्। सदाको राज्यभाग्य प्राप्त गर्नु छ भने अटेन्शन पनि सदाकालको हुनु पर्छ।

स्लोगन:- जसको संकल्पमा दृढताको शक्ति छ, उसको लागि हरेक कार्य सम्भव छ।